

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 45 din 02.02.2022

Dosarul nr.: 361/2021

Petiție nr.: 3582/14.05.2021

Petent:

Reclamați: Guvernul României

Ministrul Sănătății

Obiect: acordare beneficii persoanelor vaccinate

I. Numele, domiciliul și sediul părților

Numele și domiciliul petentului

1.

Numele și sediul reclamaților

2. Guvernul României

3.

4.

5. Ministrul Sănătății

6.

II. Citarea părților

7. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată (în continuare O.G. nr. 137/2000), s-a îndeplinit procedura de citare. La termenul din data de 23.09.2021 petentul a fost audiat online.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

8. Prin petiția înregistrată la CNCD cu nr. 3582/14.05.2021, petentul arată că este de etnie romă și că, nefiind vaccinat, se teme de restricțiile impuse pentru persoanele nevaccinate.

9. Petentul arată că, potrivit unei declarații a dlui, „*cei vaccinați vor avea libertate, fără mască, se deschid stadioanele – Participarea va fi permisă doar pentru persoanele care sunt vaccinate sau pentru persoanele care se află în perioada cuprinsă între a 15-a zi sau a 30-a*

CONSILIUL NAȚIONAL
pentru **COMBATEREA**
DISCRIMINĂRII

Piața Valter Măcăineanu 1-3, sector 1, București

Telefon: 021-312.65.78/79 Fax: 021-312.65.85

E-mail: support@cncd.ro www.cncd.ro

zi ulterioară confirmării infectării cu SARS-COV -2 sau a persoanelor care prezintă rezultatul unui test RT-PCR nu mai vechi de 24 de ore.,,

10. Prin notele scrise depuse cu adresa nr.8153/28.10.2021, petentul consideră opinia exprimată de reclamatul R.A ca fiind neîntemeiată, nelegală și abuzivă arătând că măsurile care se pot impune în perioada pandemiei COVID-19 sunt numai cele strict și limitativ prevăzute de Legea nr. 55/2020 iar acest act normativ nu conține nicio normă care să prevadă instituirea de măsuri condiționate de testare/vaccinare/trecere prin boală. În consecință, CNSU nu poate să propună Guvernului, iar Guvernul nu poate să adopte acte normative care să conțină asemenea prevederi.

11. Potrivit Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995 privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta, în consecință, așa cum a statuat instanța de contencios constituțional în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010 sau Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010), atât Parlamentul, cât și Guvernul, respectiv autoritățile și instituțiile publice urmează să respecte cele stabilite de Curtea Constituțională în considerentele și dispozitivul deciziilor sale, sens în care sunt invocate și considerentele Deciziei nr. 650 din 25 octombrie 2018 (par. 451), prin care Curtea a statuat că „deși decizia sa nu se identifică cu norma/actul legislativ, efectele sale sunt similare acestuia, astfel că, prin intermediul acestora, decizia stabilește reguli de conduită ce se impun a fi urmate, drept care face parte din ordinea normativă a statului”.

12. Potrivit considerentelor Deciziei nr. 416 din 10 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial nr. 814 din 25 august 2021 (parag. 21 -22), Curtea Constituțională a statuat că:

- prevederile art. 2 din Legea nr. 55/2020 definesc starea de alertă; prevederile art. 3 și art. 4 reglementează organul competent să declare/prelungască/înceteze starea de alertă la nivel local, județean sau național, precum și factori de risc a căror analiză cumulativă determină instituirea/prelungirea/încetarea stării de alertă; prevederile art. 6 reglementează elementele, obligatorii pe care trebuie să le cuprindă hotărârile prin care se declară ori se prelungește starea de alertă, precum și cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă.

-având în vedere obiectul de reglementare și conținutul legislativ al dispozițiilor cuprinse în cele două acte normative, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 și, respectiv, Legea nr. 55/2020, Curtea apreciază că acestea se află într-un raport lege generală - lege specială. Cu alte cuvinte, acest raport este guvernat de regula lex specialist derogat legi generali, ceea ce înseamnă că excepțiile sunt cele prevăzute în legea specială și sunt aplicate strict în ceea privește situațiile expres determinate în aceasta, urmând ca legea generală - sau dreptul comun, lato sensu - să se aplice tuturor celorlalte cazuri. În virtutea principiului speciali generalibus derogant, norma specială este cea care derogă de la norma generală, iar o normă generală nu poate înlătura de la aplicare o normă specială, care este de strictă interpretare (a se vedea în acest sens și prevederile art. 15 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010).

13. Pentru perioada stării de alertă declarată și prelungită ca urmare a pandemiei COVID -

19, Legea nr. 55/2020 are prevederi speciale, derogatorii de la normele generale, care prevăd care sunt măsurile care se pot dispune în diverse domenii în perioada stării de alertă. Potrivit considerentelor Deciziei nr. 381 din 10 iunie 2021 (parag. 39-41, 43 și 46), Curtea Constituțională a statuat că:

- Art. 5 din Legea nr. 55/2020 prevede măsuri generale (par 39);
- Art. 65 din Legea nr. 55/2020 stabilește faptele care constituie contravenții, făcând trimitere, în mod exhaustiv, la art. 5. Drept urmare, art. 5 constituie un tablou exhaustiv al tipului de măsuri ce pot fi dispuse în temeiul Legii nr. 55/2020, măsuri care atrag obligații a căror încălcare constituie contravenții (par. 40);
- Art. 5 alin. 2 lit. d) - "măsuri asupra rezilienței comunităților" - fac o referire generală la "măsurile de protecție a vieții și pentru limitarea tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor", fără a le nominaliza.

Având în vedere obiectivul afirmat al Legii nr. 55/2020 și faptul că textul nu face trimitere la alte acte normative, CCR apreciază că este vorba de măsuri menționate în Legea nr. 55/2020 (parag 41);

14. CCR amintește că art. 6 din Legea nr. 55/2020 prevede că în hotărârile de Guvern trebuie să se precizeze clar care sunt măsurile asupra rezilienței comunităților, astfel că revine Guvernului rolul să selecteze acele măsuri prevăzute la nivelul legii care sunt cele mai adecvate atingerii obiectivului stabilit de legiuitor, (par. 43).

15. Sintagma "măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor" din cuprinsul Legii nr. 55/2020 se referă la măsuri consacrate la nivelul legii, așa cum de altfel este și măsura obligativității purtării măștii de protecție, consacrată în mod expres în conținutul art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020. Drept urmare, justițiabilii aveau posibilitatea de a lua la cunoștință de conținutul acestei obligații prin examinarea conținutului art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020. (par. 46).

16. Se poate observa, astfel, că Guvernul nu poate să prevadă în hotărârile de Guvern alte măsuri decât prevăzute în mod expres în cuprinsul Legii nr. 55/2020, art. 5 reprezentând numai un tablou exhaustiv al restului măsurilor prevăzute în mod expres în această lege.

Drept urmare, vaccinarea COVID-19, testarea COVID-19 sau trecerea prin boala COVID-19 nefiind prevăzute în mod expres în Legea nr. 55/2020, Guvernul nu poate să restrângă drepturile și libertățile cetățenilor netestați/nevaccinați/netrecuți prin boală, motiv pentru care CNSU nu poate să adopte hotărâri prin care să propună condiționarea drepturilor în perioada stării de urgență condiționat de deținerea unui "certificat verde".

Curtea de Apel București a anulat 3 HG-uri privind prelungirea stării de alertă (HG nr.636/2021, HG nr.678/2021 și HG nr.730/2021) și a respins capătul de cerere ca rămas fără obiect care viza obligarea Guvernului să emită o hotărâre de încetare a stării de alertă.

17. Reclamatul R.A se bazează pe dispozițiile OMS, dar nu ia în seamă faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție a respins recursurile împotriva sentinței Curții de Apel Cluj prin care s-au anulat prevederile de suspendare a activității sălilor de sport/fitness din Hotărârea de Guvern 348/2021 și din Hotărârea CJSU Cluj nr.50 din 27 martie.

18. Petentul solicită ca, pe lângă constatarea faptei de discriminare și aplicarea amenzii contravenționale, să se dispună obligarea părții reclamate să publice în mass-media un rezumat al Hotărârii, și obligarea reclamaților la plata de despăgubiri.

Susținerea reclamațiilor

19. Prin punctul de vedere depus cu adresa nr. 7123/23.09.2021, reclamatul R.A arată că Organizația Mondială a Sănătății a formulat recomandări pe care ie-a cuprins în documentul numit „Mask use in the context of COVID-19 - Interim guidance, 01 december 2020”. De asemenea, Ghidul OMS actualizat în decembrie 2020 cuprinde informațiile despre transmiterea virusului SARS-CoV-2. S-a constatat faptul că aceasta este o boală respiratorie, iar spectrul clinic poate varia de la lipsa simptomelor până la boală respiratorie acută severă, septicemie cu disfuncție de organ și deces.

20. Conform dovezilor disponibile, SARS-CoV-2 se răspândește în principal între persoane atunci când o persoană infectată se află în contact apropiat cu o altă persoană. Transmisibilitatea virusului depinde de cantitatea de virus viabil eliminată și expulzată de o persoană, de tipul de contact pe care îl are cu alții, de circumstanțele și de măsurile în vigoare. Virusul se poate răspândi din gura sau nasul unei persoane infectate în mici particule de lichid atunci când persoana tușește, strănută, cântă, respiră intens sau vorbește. Aceste particule lichide au dimensiuni diferite, variind de la „picături respiratorii” mai mari, la „aerosoli” mai mici. Contactul la apropiere (de obicei până la un metru) poate duce la inhalarea sau inocularea virusului prin gură, nas sau ochi. Dovezile actuale sugerează că persoanele infectate cu SARS-CoV-2 pot transmite virusul, indiferent dacă au sau nu simptome.

21. Obligatorietatea purtării măștii de protecție este dispusă prin Ordinul comun al ministrului sănătății și ministrului afacerilor interne nr. 874/81/2020 privind instituirea obligativității purtării măștii de protecție, a triajului epidemiologic și dezinfectarea obligatorie a mâinilor pentru prevenirea contaminării cu virusul SARS-CoV-2 pe durata stării de alertă, cu modificările și completările ulterioare.

22. Cu privire la acuzațiile petentului în sensul că măsurile impuse de autorități sunt discriminatorii față de persoanele nevaccinate, acestea neavând acces la anumite evenimente, se arată următoarele:

- Scopul activității de vaccinare a populației este asigurarea dreptului la sănătate individuală și colectivă, prin eliminarea sau reducerea morbidității, invalidității și a mortalității prin boli transmisibile.
- Activitatea de vaccinare este o componentă principală, prioritară a sistemului de sănătate publică prin care se urmărește asigurarea sănătății indivizilor în cadrul unor comunități sănătoase.
- Pe 30 ianuarie 2020, OMS a declarat infecția cu COVID-19 o urgență de sănătate publică de interes internațional, iar, pe 11 martie 2020, datorită extinderii acesteia la nivel global, a fost declarată starea de pandemie.
- Intervențiile nonfarmaceutice aplicate au avut efectul de atenuare a răspândirii virusului și a efectelor pandemiei și au încetinit ritmul de transmitere a infecției cu SARS COV 2.
- Pentru protejarea sistemelor de sănătate, reducerea morbidității și a mortalității, precum și relansarea economiilor la nivel global a fost nevoie de dezvoltarea, producția și distribuția rapidă a vaccinurilor împotriva COVID-19 și începerea vaccinării populației.

23. Este unanim acceptat pe scară largă că vaccinarea populației împotriva COVID-19 este

modalitatea principală de a controla aceasta pandemie, de a putea relansa economia și de a reveni la viața normală. Reducerea morbidității și mortalității ca urmare a infectării cu virusul SARS-COV 2, menținerea capacității de asistență medicală din partea sistemului public de sănătate și limitarea efectelor negative pe care pandemia de COVID-19 le-a produs asupra societății, economiei și vieții oamenilor stau la baza strategiei de vaccinare din România.

24. În conformitate cu strategia de vaccinare aprobată de Comitetul Național de Coordonare a Activităților privind Vaccinarea împotriva Sars-Cov-2, vaccinarea este voluntară/neobligatorie, gratuită, se face cu vaccinuri autorizate de Agenția Europeană a Medicamentului și reprezintă un instrument important pentru stoparea răspândirii pandemiei, scăderea supraîncărcării unităților sanitare, permițând, de asemenea, redeschiderea unităților sanitare pentru pacienți non-covid. Statul român are obligația să ia măsuri pentru asigurarea sănătății publice, Legea fundamentală reglementând 1a art. 34 alin. (2) dreptul la ocrotirea sănătății. Astfel, legea fundamentală solicită autorităților statului să dispună măsuri necesare pentru asigurarea sănătății publice și dă posibilitatea ca aceste măsuri să fie realizate prin restrângerea unor drepturi și libertăți fundamentale.

25. Curtea de Apel București s-a pronunțat în dosarul nr. 6495/2/2020 prin sentința civilă nr. 1166/17.11.2020 în sensul în care „măsurile care limitează drepturile și libertățile fundamentale trebuie să aibă drept scop protejarea sănătății și a siguranței publice, condiție îndeplinită în cauză, din moment ce măsurile au fost dispuse în vederea stopării și prevenirii răspândirii la nivel național a virusului SARS-CoV-2. Restrângerea unor drepturi constituționale este admisă atunci când răspunde nevoii de a asigura securitatea juridică a drepturilor și libertăților celorlalți, atât din perspectiva intereselor individuale, cât și a celor naționale sau de grup și a binelui public, fiind și o modalitate de salvagardare a unor drepturi în situațiile în care exercițiul lor are un caracter antisocial.

26. Acest document este o actualizare a ghidului publicat la 5 iunie 2020 și include noi dovezi științifice relevante în ceea ce privește utilizarea măștilor pentru reducerea răspândirii SARS-CoV-2, precum și aspecte practice. De asemenea, ghidul conține studii și îndrumări cu privire la utilizarea măștii de protecție, transmiterea SARS-CoV-2, utilizarea măștii de către public în zonele cu transmisie comunitară și de grup, alternative pentru public la măștile non-medicaie, utilizarea măștii în timpul activităților fizice de intensitate ridicată, etc.

27. Organizația Mondială a Sănătății (OMS) recomandă utilizarea măștilor ca parte a unui pachet cuprinzător de măsuri de prevenire și control vizând limitarea răspândirii virusului SARS-CoV-2. Masca în sine, chiar și atunci când este utilizată corect, este insuficientă pentru a oferi o protecție adecvată sau un control al sursei. OMS recomandă ca, în zonele suspectate de transmitere comunitară sau de grup a SARS-CoV-2, publicul larg să poarte o mască non-medicală în interior (de exemplu în magazine, locuri de muncă comune, școli) sau spații exterioare în care distanța fizică de cel puțin 1 metru nu poate fi menținută, în schimb persoanele cu risc mai mare de complicații severe de la COVID-19 ar trebui să poarte măști medicale, atunci când distanță fizică de cel puțin 1 metru nu poate fi menținută. Astfel, factorii de decizie ar trebui să aplice o abordare bazată pe evaluarea riscului atunci când se ia în considerare utilizarea măștilor de către publicul larg.

28. Analiza de proporționalitate urmărește să stabilească dacă se păstrează un just echilibru între interesele generale ale societății și interesul reclamantului, respectiv dacă ingerința

răspunde unei nevoi sociale imperioase. Măsurile contestate se circumscriu sferei drepturilor care pot fi restrânse de autoritățile competente și reprezintă o restrângere, justificată obiectiv, a exercițiului libertății de circulație și a libertății întrunirilor. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că statele au rolul de organizator neutru și imparțial, veghind totodată la amenajarea tuturor intereselor aflate în joc (a se vedea, mutatis mutandis, cauzele Aktasc. Franței, Bayrak c. Franței, Gamaleddyn c. Franței, Ghazal c. Franței, Singh c. Franței, decizii din 30 iunie 2009).”

29. În același sens este și jurisprudență constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă reprezintă o încălcare a acestor prevederi.

30. Politica de vaccinare și obligativitatea purtării măștii de protecție în anumite situații urmăresc obiective legitime de protejare a sănătății publice, prin faptul că protejează atât persoanele care primesc vaccinul sau care poartă masca de protecție, cât și cele care nu se pot vaccina din motive medicale, respectiv care nu poartă mască de protecție. În consecință, în condițiile în care legea fundamentală solicită autorităților statului să dispună măsuri necesare pentru asigurarea sănătății publice pentru toți cetățenii, nu se poate considera că există un tratament diferențiat între o persoană vaccinată și una nevaccinată, atâta vreme cât și persoanele nevaccinate beneficiază de același tratament în condițiile prezentării rezultatului negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 72 de ore sau prezentării rezultatului negativ certificat, al unui test antigen rapid pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 48 de ore, respectiv dacă persoanele respective sunt aflate în perioada cuprinsă între a 15-a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu virusul SARS-CoV-2, pentru a beneficia de aceleași condiții ca persoana vaccinată.

IV. Cadrul legal aplicabil

- 31.- O.G 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**
- **Ordinul nr.144/2008 privind procedura de soluționare a petițiilor si sesizărilor**
 - **Constituția României – art. 53**

V. Motivele de fapt și de drept

32. O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. 1 prevede: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

CONSILIUL NAȚIONAL
pentru **COMBATEREA**
DISCRIMINĂRII

Piața Valter Mărăcineanu 1-3, sector 1, București
Telefon: 021-312.65.78/79 Fax: 021-312.65.85
E-mail: support@cncd.ro www.cncd.ro

Astfel se poate considera discriminare:

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induce distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”. CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: *Fredin împotriva Suediei*, 18 februarie 1991; *Hoffman împotriva Austriei*, 23 iunie 1993, *Spadea și Scalabrino împotriva Italiei*, 28 septembrie 1995, *Stubbings și alții împotriva Regatului Unit*, 22 octombrie 1996).

33. În hotărârea dată în cazul *Thlimmenos împotriva Greciei* din 6 aprilie 2000, CEDO a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile”.

În concluzie, există o diferențiere dacă persoanele aflate în situații similare sunt tratate în mod diferențiat, sau dacă persoane aflate în situații diferite sunt tratate în mod identic.

34. Criteriul potențialei discriminări este cel al categoriei sociale (persoană nevaccinată).

35. Articolul 20 din Constituția României prevede:

(1) „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.”

36. Potrivit art. 53 din Constituția României, restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți trebuie să îndeplinească două condiții: a) de formă și b). de fond

a) poate fi restrâns numai prin lege,

- numai dacă se impune, potrivit situațiilor enumerate în alin. (1) din art. 53 din Constituția României, și

- poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică;

- măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o,

b) să fie aplicată în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

a) Condiții de formă – poate fi restrânsă numai prin lege – art. 53 alin. (1) din Constituția

CONSILIUL NATIONAL
pentru **COMBATAREA**
DISCRIMINĂRII

Piața Valter Mărcăineanu 1-3, sector 1, București
Telefon: 021-312.65.78/79 Fax: 021-312.65.85
E-mail: support@cncd.ro www.cncd.ro

României

Restrângerea trebuie „să se fundamenteze pe o normă juridică din dreptul intern, care trebuie să fie accesibilă în mod adecvat și să fie clară, să fie formulată cu suficientă precizie pentru a permite celor cărora li se aplică să-și alinieze comportamentul și, dacă este necesar, cu avizul potrivit, să se prevadă, într-o măsură rezonabilă având în vedere circumstanțele date, precum și consecințele pe care le poate avea o anumită acțiune”(a se vedea CASE OF VAVŘIČKA AND OTHERS v. THE CZECH REPUBLIC, pct. 266).

b) Condiții de fond - Existența unui scop legitim:

- protecția sănătății persoanelor fizice, beneficiari ai serviciilor de sănătate asigurate de sistemul de sănătate, astfel cum este definit de proiectul de lege; și
- asigurarea funcționării sistemului de sănătate,
- în condițiile pandemiei generate de virusul SARS-CoV-2.

37. Colegiul director constată că restrângerea unor drepturi și libertăți, prin proiectul de lege care urmează să fie adoptat, urmărește un scop legitim, se subsumează scopurilor prevăzute la art. 53 alin. (1) din Constituția României:

- apărarea vieții și a sănătății cetățenilor, persoane fizice beneficiari ai serviciilor de sănătate,
- apărarea vieții și a sănătății cetățenilor care nu pot fi vaccinați, întrucât nu au atins vârsta de vaccinare, există o recomandare medicală împotriva vaccinării, sau chiar dacă se vaccinează, din cauze medicale, nu dezvoltă anticorpi,
- prevenirea consecințelor dezastrului provocat de pandemia COVID-19, în special cea ce se cunoaște sub denumirea de □valul 4□,
- eradicarea, stoparea pandemiei COVID-19, și ridicarea restricțiilor generate din cauza pandemiei,
- atenuarea efectelor negative ale pandemiei COVID-19 asupra societății și a economiei.

38. În ceea ce privește principiul egalității în drepturi, Curtea Constituțională a României a reținut într-o jurisprudență constantă, „că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Ca urmare, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, sau Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, paragraful 55, Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 23).

39. Principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, încălcarea principiului egalității și nediscriminării existând atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite.

40. Nesocotirea principiului egalității are drept consecință neconstituționalitatea discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Curtea a mai stabilit

că discriminarea se bazează pe noțiunea de „excludere de la un drept” (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului” (a se vedea Decizia CCR nr. 657 din 17 octombrie 2019, pct. 16).

41. Măsurile contestate se circumscriu sferei drepturilor care pot fi restrânse de autoritățile competente și reprezintă o restrângere, justificată obiectiv, a exercițiului libertății de circulație și a libertății întrunirilor. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că statele au rolul de organizator neutru și imparțial, veghind totodată la amenajarea tuturor intereselor aflate în joc (a se vedea, *mutatis mutandis*, cauzele *Aktasc. Franței, Bayrak c. Franței, Gamaleddyn c. Franței, Ghazal c. Franței, Singh c. Franței*, decizii din 30 iunie P009)."

În același sens este și jurisprudență constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații anologice, fără o justificare obiectivă și rezonabilă. Or, politica de vaccinare urmărește obiective legitime de protejare a sănătății publice, prin faptul că protejează atât pe cei care primesc vaccinul respectiv, cât și pe cei care nu se pot vaccina din motive medicale.

42. Curtea de Apel București s-a pronunțat în dosarul nr.6495/2/2020 prin sentința civilă nr. 1166/17.11.2020 în sensul în care "măsurile care limitează drepturile și libertățile fundamentale trebuie să aibă drept scop protejarea sănătății și a siguranței publice,, condiție îndeplinită în cauză, din moment ce măsurile au fost dispuse în vederea stopării și prevenirii răspândirii la nivel național a virusului SARS-CoV-2.

Restrângerea unor drepturi constituționale este admisă atunci când răspunde nevoii de a asigura securitatea juridică a drepturilor și libertăților celorlalți, atât din perspectiva intereselor individuale, cât și a celor naționale sau de grup și a binelui public, fiind și o modalitate de salvagardare a unor drepturi în situațiile în care exercițiul lor are un caracter antisocial.

43. Pct. (7) din Preambulul Regulamentului (UE) 2021/953 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI din 14 iunie 2021 privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID) pentru a facilita libera circulație pe durata pandemiei de COVID-19 arată că persoanele vaccinate sau cele care au trecut prin boală, respectiv testate sunt într-o situație diferită față de cele care nu se înscriu în categoria persoanelor anterior descrise:

„Potrivit dovezilor științifice actuale, care continuă să evolueze, se pare că persoanele vaccinate sau care au avut un rezultat negativ recent la un test pentru depistarea COVID-19 și persoanele care s-au vindecat de COVID-19 în ultimele șase luni prezintă un risc redus de infectare a altor persoane cu SARS-CoV-2. Libera circulație a persoanelor care, potrivit unor dovezi științifice solide, nu reprezintă un risc semnificativ pentru sănătatea publică, de exemplu pentru că sunt imune și nu pot transmite SARS-CoV-2, nu ar trebui să fie restricționată, întrucât astfel de restricții nu ar fi necesare pentru realizarea obiectivului de protecție a sănătății publice. În cazul în care situația epidemiologică o permite, libera

circulație a unor astfel de persoane nu ar trebui să fie supusă unor restricții suplimentare legate de pandemia COVID-19, precum testarea în contextul călătoriilor pentru depistarea infecției cu SARS-CoV-2 sau carantina ori autoizolarea în contextul călătoriilor, cu excepția cazului în care, pe baza celor mai recente dovezi științifice disponibile și în concordanță cu principiul precauției, astfel de restricții suplimentare sunt necesare și proporționale pentru protecția sănătății publice și sunt nediscriminatorii.”

44. În consecință, în condițiile în care legea fundamentală solicită autorităților statului să dispună măsuri necesare pentru asigurarea sănătății publice pentru toți cetățenii, nu se poate considera că există un tratament diferențiat între o persoană vaccinată și una nevaccinată, atâta vreme cât aceasta din urmă are posibilitatea prezentării rezultatului negativ al unui test pentru a beneficia de aceleași condiții ca persoana vaccinată.

45. Astfel, se poate introduce un tratament diferențiat între persoane care nu se află în situații analoage, dacă există o justificare obiectivă și rezonabilă, iar măsura este una proporțională cu scopul urmărit.

În speță, persoanele vaccinate și cele nevaccinate nu se află în situații comparabile întrucât gradul de protecție împotriva virusului SARS COV-2 și transmisibilitatea acestuia sunt diferite pentru persoanele vaccinate față de cele nevaccinate, acestea din urmă fiind mai vulnerabile în fața formelor grave de boală.

Având în vedere cele menționate, Colegiul director va constata că nu se întrunesc elementele constitutive ale faptei de discriminare, potrivit art. 2 alin. 1 coroborat cu art. 8 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Nu se întrunesc elementele constitutive ale faptei de discriminare (nu sunt situații comparabile, măsurile sunt justificate obiectiv)
2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii:

Nu este cazul.

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit O.G. 137/2000 privind

prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări desfășurată în data de 02.02.2022 au fost: ASZTALOS CSABA FERENC – Membru, DIACONU ADRIAN – Membru, HORIA GRAMA – Membru, HALLER ISTVÁN – Membru, LAZĂR MARIA – Membru, MARIA MOȚA – Membru

Prezenta hotărâre va fi comunicată în baza Ordinului Președintelui CNCD nr. 138 din 24.03.2020.

**ASZTALOS CSABA FERENC
Membru Colegiul Director,
Președinte CNCD**

**Data redactării: 03.02.2022
Redactată și motivată: M.M. și M.M**

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

CONSILIUL NAȚIONAL
pentru **COMBATERICA**
DISCRIMINĂRII

Piața Valter Mărăcineanu 1-3, sector 1, București
Telefon: 021-312.65.78/79 Fax: 021-312.65.85
E-mail: support@cncd.ro www.cncd.ro